
Har primærleger sluttet å undersøke pasientene?

KORRESPONDANSER

TORGEIR HAUGEN

I Tidsskriftet nr. 2/2001 leste jeg med indignasjon innlegget *Min vei til diagnose* av Karin Åshild Brekke fra Stabekk (1). Hennes budskap er så hjerteskjærende at det straks burde anspore redaktøren til å skrive en lederartikkel. Kvalitetssikringsutvalget i Legeforeningen bør med utgangspunkt i slike pasienterfaringer undersøke om i hvilken grad pasienter overhodet blir undersøkt når de søker lege.

Hadde den aktuelle historien vært et enkeltstående eksempel, var det neppe grunn til å bli flau på legestandens vegne. Som spesialist i barnesykdommer med erfaring fra helsetjenesteforskning og privat praksis i Oslo og i Telemark har jeg dog merket at det synes å utvikle seg en kultur i norsk primærmedisin hvor undersøkelser av pasienter ikke sjelden er overfladiske eller fraværende. Fenomenet illustreres gjennom pasientmeddelelser og ved en del skriftlige henvisninger hvor opplysninger om undersøkelser og funn hos pasienten mangler. Dette er svært alvorlig, sett i lys av fastlegeordningen, hvor pasienter får redusert sine muligheter til å konsultere andre leger enn fastlegen dersom fastlegen mener det er unødvendig å henvise videre. Når ledelsen i Aplf uttaler at målet er å komme under 5 % henvisninger fra allmennlege til spesialist, og vi vet at Aplf går inn for absolutt henvisningsplikt, er det all grunn til å se nærmere på hvilke muligheter pasienter som Karin Åshild Brekke har for å få hjelp i den vedtatte fastlegeordningen. Hennes innlegg burde mane noen hver til ettertanke.

LITTERATUR

1. Brekke KÅ. Min vei til diagnose Tidsskr Nor Lægeforen 2001; 121: 231.

Publisert: 20. februar 2001. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 27. mars 2026.